

บทที่ 2

ดัชนีชี้วัดทางเศรษฐกิจ

ดัชนีชี้วัด หรือตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจ (Economic indicators) ตัวเลขที่นักเศรษฐศาสตร์ และนักวิเคราะห์ตลาดเงิน และตลาดทุน ใช้ประเมินภาวะเศรษฐกิจว่ากำลังอยู่ในภาวะถดถอย (recession) ภาวะตกต่ำ (trough) ภาวะฟื้นตัว (recovery) หรือภาวะเจริญรุ่งเรือง (boom) นักวิเคราะห์บางคนเรียกตัวชี้วัดว่าเป็นวิธีวัดโดยปราศจากทฤษฎี (measurement without theory) Wesley Mitchell และ Arthur F. Burns เป็นผู้ศึกษาดัชนีชี้วัดจากข้อมูลอนุกรมเวลา โดยได้แบ่งข้อมูลอนุกรมเวลาออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มดัชนีชี้้นำ (leading indicators) กลุ่มดัชนีชี้พร้อม (coincident indicators) และกลุ่มดัชนีชี้ตาม (lagging indicators) ผลของการศึกษาได้พิมพ์เผยแพร่ครั้งแรกใน ค.ศ. 1938 หลังจากนั้นจึงได้มีการศึกษาดัชนีชี้วัดทางเศรษฐกิจกันอย่างกว้างขวาง โดย NBER (National Bureau of Economic Research) และกระทรวงพาณิชย์ของสหรัฐอเมริกา ปัจจุบันทั่วโลกได้มีการใช้ดัชนีชี้วัดกันอย่างแพร่หลาย ซึ่งในบทนี้ จะได้อธิบายถึง บทบาทและความสำคัญของดัชนีชี้วัดแต่ละประเภท

2.1 ดัชนีชี้วัด “ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ”

การวัดขนาดของเศรษฐกิจประเทศใดประเทศหนึ่ง ดัชนีชี้วัดที่นิยมใช้กันคือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศหรือ GDP (Gross Domestic Product) โดยเฉพาะ ตัวจีดีพีที่แท้จริง (real GDP) ถือเป็นดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจที่สำคัญ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ จะหมายถึงการผลิตทั้งหมดที่เกิดขึ้นภายในประเทศโดยไม่สนใจว่า ปัจจัยการผลิตเช่น แรงงาน และทรัพยากรที่ใช้ในการผลิตเป็นปัจจัยภายในหรือปัจจัยภายนอกประเทศ วิธีการหาค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ คำนวณได้ 3 วิธีคือ หาค่าจากผลรวมของค่าใช้จ่าย ผลรวมของรายได้ และผลรวมของมูลค่าเพิ่ม ในทางทฤษฎีผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่คำนวณได้ทั้ง 3 วิธีจะเหมือนกัน แต่ในทางปฏิบัตินิยมคำนวณหาค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายใน

ประเทศจากทางด้านรายจ่ายกับผลรวมของรายได้ โดยเฉพาะการประเมินผลผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศทางด้านรายจ่ายจะหาข้อมูลได้ง่ายกว่า และการประเมินความน่าเชื่อถือของค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่หาจากทางด้านรายจ่ายจะมีมากกว่า ทั้งนี้คงเนื่องมาจากตัวเลขที่ใช้เพื่อคำนวณผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศทางด้านรายจ่ายซึ่งสามารถหาได้ง่ายกว่า

องค์ประกอบของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศทางด้านรายจ่ายที่สำคัญ คือ การบริโภคส่วนบุคคล (C) การลงทุนภายในประเทศของภาคเอกชน (I) การใช้จ่ายของภาครัฐบาล (G) และการส่งออกสุทธิ (X - M) โดยสามารถเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$GDP = C + I + G + X - M$$

2.1.1 การบริโภคส่วนบุคคล (C) การใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคส่วนบุคคลของแต่ละคนแบ่งได้เป็น 3 ทาง คือ การบริโภคสินค้าคงทน การบริโภคสินค้าไม่คงทน และการบริโภคบริการ สินค้าคงทนคือสินค้าที่มีอายุการใช้งานนานกว่า 3 ปี เช่น รถยนต์ ตู้เย็น เครื่องซักผ้า เฟอร์นิเจอร์ การซื้อสินค้าคงทนมีแนวโน้มดำเนินไปตามวัฏจักรธุรกิจมากกว่า การซื้อสินค้าไม่คงทน ทั้งนี้เพราะผู้บริโภคสามารถเลื่อนระยะเวลาการซื้อในช่วงที่กำลังประสบปัญหาทางการเงินออกไปได้ ส่วนสินค้าไม่คงทน เช่น อาหาร เสื้อผ้า รองเท้า น้ำมัน เชื้อเพลิง การซื้อสินค้าเหล่านี้จะไม่ดำเนินไปตามวัฏจักรธุรกิจ ความต้องการซื้อสินค้าประเภทนี้จะขึ้นอยู่กับอัตราการขยายตัวของประชากร สำหรับการบริโภคส่วนบุคคลด้านบริการ ได้แก่ การบริการด้านที่พักอาศัย การคมนาคมขนส่ง การบริการรักษาโรค ธุรกิจนายหน้า ธุรกิจการธนาคาร การประกันภัย การบริการด้านกฎหมาย การศึกษา

สินค้าคงทนเป็นปัจจัยที่เปลี่ยนแปลงได้ง่ายที่สุด ความไหวตัวของสินค้าคงทนจะขึ้นอยู่กับอัตราดอกเบี้ย ซึ่งผันแปรไปตามวัฏจักรเศรษฐกิจ ในขณะที่สินค้าไม่คงทนและบริการมีการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างคงที่

2.1.2 การลงทุนภายในประเทศของภาคเอกชน (I) การลงทุนภายในประเทศเป็นการลงทุนเฉพาะของภาคเอกชน ส่วนการลงทุนของภาครัฐบาลจะรวมอยู่ในหมวดการใช้จ่าย

ของรัฐบาล สินค้าที่ผลิตขึ้นในประเทศ แต่ถูกส่งออกไปต่างประเทศถือเป็นส่วนหนึ่งของการลงทุนภายในประเทศในภาคเอกชน แต่จะไปรวมอยู่ในหมวดของการส่งออก องค์ประกอบที่สำคัญของการลงทุนภายในประเทศภาคเอกชนจะประกอบด้วย การลงทุนคงที่ (fixed investment) และการลงทุนสินค้าคงคลัง (inventory investment)

การลงทุนคงที่ แบ่งเป็นการลงทุนเพื่อที่อยู่อาศัย และการลงทุนที่ไม่ใช่เพื่อที่อยู่อาศัย โดยที่การลงทุนเพื่อที่อยู่อาศัยประกอบด้วยสิ่งก่อสร้างเพื่อที่อยู่อาศัยเพียงอย่างเดียว ในขณะที่การลงทุนที่ไม่ใช่ที่อยู่อาศัยประกอบด้วย สิ่งก่อสร้างและอุปกรณ์คงทนทางการผลิต สิ่งก่อสร้างที่ไม่ใช่ที่อยู่อาศัยเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการลงทุนคงที่ สิ่งก่อสร้างประเภทนี้ได้แก่ อาคารพาณิชย์ ร้านค้าปลีก โรงแรม โรงพยาบาลเอกชน สถานศึกษา โรงงานอุตสาหกรรม บ่อน้ำมัน สถานที่สำรวจแร่ธาตุ การประเมินสิ่งก่อสร้างที่ไม่ใช่ที่อยู่อาศัยจะได้ข้อมูลจากหน่วยงานสำรวจสำมะโนทางด้านอาคารนอกภาคเกษตร สาธารณูปโภคและสิ่งก่อสร้างอื่นๆ นอกภาคเกษตร

อุปกรณ์คงทนของผู้ผลิตมีความสำคัญเป็นอันดับสองคือ อุปกรณ์คงทนเพื่อใช้การผลิต เช่น อุปกรณ์ทางการอุตสาหกรรม การคมนาคมขนส่งอุปกรณ์สื่อสาร ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงด้านนี้คือ ค่าใช้จ่ายเพื่อลงทุน ซึ่งได้แก่ อัตราดอกเบี้ยและอัตรากำไรที่คาดว่าจะได้รับ ปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลต่อการลงทุนประเภทนี้ได้แก่ การแข่งขันของต่างชาติที่สูงขึ้นทำให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องเน้นประสิทธิภาพการผลิตหรือปรับมาตรฐานสินค้า และการควบคุมมลภาวะก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อ การลงทุนในด้านนี้

สำหรับการลงทุนเพื่อที่อยู่อาศัย บางทีก็เรียกว่า สิ่งก่อสร้างเพื่อที่อยู่อาศัย การลงทุนเพื่อที่อยู่อาศัยจะมีบทบาทสำคัญต่อวัฏจักรธุรกิจมาก เพราะไม่เพียงแต่มันจะมีลักษณะเปลี่ยนแปลงไปตามวัฏจักรเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะการลงทุนมีแนวโน้มที่จะนำหน้าการลงทุนอื่นในวัฏจักรธุรกิจ การลงทุนประเภทนี้มีความอ่อนไหวตามการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยสูง นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับความมั่นใจของผู้บริโภคด้วย ในช่วงที่เศรษฐกิจถดถอย และในช่วงที่อัตราดอกเบี้ยสูงครัวเรือนสามารถเลื่อนการก่อสร้างไปก่อนได้ ในช่วง

ที่คาดว่าเศรษฐกิจจะขยายตัว ความต้องการลงทุนประเภทนี้จะสูง นอกจากปัจจัยดังกล่าวจะมีผลต่อความต้องการที่อยู่อาศัยแล้ว ปัจจัยอื่นที่มีผลต่อความต้องการที่อยู่อาศัย คือ การเพิ่มขึ้นของประชากร ดังจะเห็นได้จากในศตวรรษ 1970 ถึงศตวรรษ 1980 ที่คนยุคเบบี้บูม (baby boom) เจริญเติบโตอยู่ในวัยก่อร่างสร้างตัว ได้ก่อให้เกิดการขยายตัวของการดำเนินกิจกรรมค่านินสูงขึ้น

การลงทุนด้านสินค้าน้ำมัน เป็นปัจจัยที่สำคัญอีกตัวหนึ่ง ที่มีความสำคัญเป็นที่สอง รองจากค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคส่วนบุคคล การลงทุนในสินค้าน้ำมัน หรือการเปลี่ยนแปลงในค่าน้ำมันค้ำคงคลัง นอกจากจะช่วยในการผลิตสินค้ากับความต้องการสินค้ามีความสมดุลกันแล้วยังบ่งบอกถึงภาวะเศรษฐกิจในขณะนั้นว่า กำลังขยายตัวหรือหดตัว

ข้อมูลทางด้านสินค้าน้ำมันสามารถแยกออกเป็นข้อมูลในภาคเกษตรกับข้อมูลนอกภาคเกษตร ข้อมูลในภาคเกษตรแยกเป็นสินค้าน้ำมันทางการเกษตรกรรม ทางด้านพืชผล และด้านปศุสัตว์ สำหรับข้อมูลด้านสินค้าน้ำมันนอกภาคเกษตรนั้นแยกออกเป็นข้อมูลด้านการผลิต การค้าแบบขายส่ง การค้าแบบขายปลีก โดยสินค้าน้ำมันด้านการผลิตและด้านการค้าแบบขายส่งและขายปลีกยังได้แบ่งออกเป็นสินค้าน้ำมันและสินค้าไม่คงทน

2.1.3 การใช้จ่ายในภาครัฐบาล (G) การใช้จ่ายของรัฐบาล หมายถึงค่าใช้จ่ายที่รัฐบาลได้ใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าและบริการ การใช้จ่ายของรัฐบาลแยกออกกว้างๆ ได้เป็นสองประเภท คือ การใช้จ่ายของรัฐบาลด้านค่าจ้างและเงินเดือน การใช้จ่ายอีกประเภทคือการใช้จ่ายเพื่อการลงทุน เช่นค่าก่อสร้างทางด่วน สะพาน สถาบันการศึกษา อาคารสาธารณะ และโรงบำบัดน้ำเสีย เป็นต้น

2.1.4 การส่งออกสุทธิ (X - M) การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นของการส่งออกสุทธิ หรือผลต่างระหว่างมูลค่าการส่งออกกับมูลค่าการนำเข้า จะมีประโยชน์ต่อนักวิเคราะห์ทางการเงินที่พยายามประเมินความแข็งแกร่งและความอ่อนแอของภาวะเศรษฐกิจ ปัจจุบันการค้าระหว่างประเทศมีแนวโน้มที่จะขยายตัวมากขึ้นทั่วโลก ข้อมูลการค้าและบริการประจำเดือนเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญมากตัวหนึ่งในบรรดาดัชนีชี้ทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้เพราะ ไม่เพียง

แต่จะสะท้อนข้อมูลตัวเลขการผลิตที่แท้จริงในประเทศเท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นความต้องการการบริโภคสินค้าที่ผลิตในประเทศ และที่นำเข้าจากต่างประเทศด้วย และยังสะท้อนให้เห็นถึงปริมาณเงินที่ไหลเข้าไหลออกอย่างต่อเนื่องจากการชำระราคาและส่งมอบสินค้าดังกล่าว ปกติแล้วนักวิเคราะห์ในตลาดหุ้นและตลาดเงินจะติดตามตัวเลขดุลการค้าอย่างใกล้ชิด ข้อมูลการส่งออกสุทธิไม่เพียงแต่สะท้อนความเป็นไปทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังมี ความหมายไปถึงการกำหนดทิศทางทางด้านอัตราแลกเปลี่ยนและอัตราดอกเบี้ย ดังนั้นข้อมูลตัวเลขการค้าจึงถือว่าเป็นเสมือนปรอทสำคัญในการวัดสถานะการณ์ทางเศรษฐกิจอย่างดีตัว หนึ่ง

เมื่อการเข้าใจเรื่องผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศจะทำให้เราเข้าใจถึงฐานะทาง เศรษฐกิจของประเทศนั้นๆ ดังนั้นในการวัดขนาดการขยายตัวของเศรษฐกิจของประเทศใด ประเทศหนึ่ง จะวัดจากขนาดของผลิตภัณฑ์มวลรวมที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงโดยเปรียบเทียบกับ ปีฐาน ข้อมูลตัวเลขผลิตภัณฑ์มวลรวมจะเป็นข้อมูลที่ให้ภาคในเชิงมหภาคของระบบ เศรษฐกิจ และเป็นข้อมูลสำคัญในการกำหนดนโยบายทางเศรษฐกิจของประเทศด้วย

2.2 ดัชนีวัดทางเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา (The US's economic indicators)

กระทรวงพาณิชย์ (The Department of Commerce) ของสหรัฐอเมริกา ได้แบ่งดัชนีชี้ วัดทางเศรษฐกิจออกเป็น 3 กลุ่มคือ ดัชนีชี้วัดนำ (leading indicators) ดัชนีชี้วัดพร้อม (coincident indicators) และดัชนีชี้วัดตาม (lagging indicators) แต่ละกลุ่มต่างก็มีความสำคัญ ต่อการตรวจสอบจุดเปลี่ยน (turning point) ของเศรษฐกิจด้วยกันทั้งนั้น กล่าวคือ

2.2.1 ดัชนีชี้วัดนำ เป็นตัวแสดงการคาดการณ์ (expectation) หรือสิ่งที่จะเกิดขึ้นลำดับ ต่อไปในอนาคต ดัชนีกลุ่มนี้จะมีการอ่อนไหวมากต่อการแปรเปลี่ยนของสภาพแวดล้อมทาง เศรษฐกิจ (the economic environment) หรือต่อการแปรเปลี่ยนของบรรยากาศทางด้าน การตลาด

2.2.2 ดัชนีชี้วัดพร้อม เป็นตัววัดพฤติกรรมทางเศรษฐกิจของประเทศซึ่งปกติจะสะท้อนอยู่ใน GDP เช่น การผลิตเชิงอุตสาหกรรม การจ้างงาน การว่างงาน รายได้ และการค้า

2.2.3 ดัชนีชี้วัดตาม เป็นตัวแปรที่เปลี่ยนแปลงหลังการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ (the economic climate) ดัชนีกลุ่มนี้ไม่ใช่ไม่มีความสำคัญต่อการชี้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ ในความเป็นจริงดัชนีชี้วัดกลุ่มนี้จะมีประโยชน์ที่เป็นตัวยืนยันถึงการแปรเปลี่ยนของวัฏจักรที่เกิดจากการขึ้นนำของดัชนีชี้วัด 2 ประเภทแรก นอกจากนี้ ดัชนีชี้วัดตามยังเป็นเสมือนตัวชี้้นำการผันผวนด้วยเพราะมันได้แสดงถึงความไม่สมดุลของเศรษฐกิจ (the presence of disequilibrium) อันจะส่งผลให้ผู้วิเคราะห์สามารถพยากรณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมของดัชนีชี้้นำและดัชนีชี้วัดพร้อมต่อไปได้

ดัชนีชี้วัดบางตัวอาจแยกกล่าวว่าเป็นดัชนีชี้วัดนำ ดัชนีชี้วัดพร้อม หรือดัชนีชี้วัดตาม กระทรวงพาณิชย์ (the Department of Commerce) ของสหรัฐอเมริกา ได้แบ่งกลุ่มดัชนีวัดโดยจำแนกตามขบวนการทางเศรษฐกิจ (economic process) ออกเป็น 7 หมวด คือ

- หมวดที่ 1 การจ้างงานและการว่างงาน (employment and unemployment)
- หมวดที่ 2 การผลิตและรายได้ (production and income)
- หมวดที่ 3 การบริโภค การค้า การสั่งสินค้า (consumption, trade, orders and deliveries)
- หมวดที่ 4 ทุนและการลงทุน (capital and investment)
- หมวดที่ 5 สินค้าคงคลังหรือสต็อกของสินค้า (stock)
- หมวดที่ 6 ราคาสินค้า ต้นทุนและกำไร (prices, costs and profits)
- หมวดที่ 7 การเงินและสินเชื่อ (money and credit)

หลังจากนั้น จึงแบ่งว่าในแต่ละหมวดมีดัชนีชี้วัดอะไรบ้าง ดังแสดงในตาราง 2.1

2.3 ดัชนีชี้วัดระยะสั้นของกลุ่มประเทศ OECD (The OECD countries' short-term indicators)

ความแตกต่างของลักษณะโครงสร้างทางเศรษฐกิจ (economic structure) และเงื่อนไขทางเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ทำให้เป็นการยากที่จะกำหนดดัชนีชี้วัดของแต่ละประเทศให้เหมือนกัน แม้ดัชนีชี้วัดของแต่ละประเทศจะมีความแตกต่างกันบ้าง แต่หลักใหญ่ๆ ยังเหมือนๆ กัน เช่น

กลุ่มประเทศ OECD ได้แบ่งดัชนีชี้วัดออกเป็นสามกลุ่มคือ ดัชนีชี้วัดนำ (leading indicators) หมายถึงการเปลี่ยนแปลงของตัวแปร ซึ่งนำการเปลี่ยนแปลงอนุกรมเวลาของตัวแปรหลัก (the reference series) ดัชนีชี้วัดพร้อม (coincident indicators) คือการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรไปพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงของอนุกรมเวลาของตัวแปรหลัก และดัชนีชี้วัดตาม (lagging indicator) คือการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามการเปลี่ยนแปลงของอนุกรมเวลาของตัวแปรหลัก

คำว่า “อนุกรมหลัก (the reference series)” หมายถึงตัวแปรเศรษฐกิจซึ่งวัฏจักรการเปลี่ยนแปลงของมันเป็นที่ต้องการพยากรณ์ ในระบบดัชนีชี้วัดของ OECD คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศหรือ GDP การจำแนกดัชนีชี้วัดระยะสั้นของกลุ่มประเทศ OECD แสดงในตารางที่ 2.2 โดยแบ่งขบวนการทางเศรษฐกิจออกเป็น

1. การจ้างงานและรายได้ (employment and unemployment)
2. การผลิตและรายได้ (production and income)
3. การบริโภค การค้า การสั่งสินค้า (consumption trade orders and deliveries)
4. การลงทุนทุนคงที่ (fixed capital investment)
5. สินค้าคงคลัง (inventories)
6. ราคา ต้นทุน และกำไร (Price, costs and profits)
7. การเงินและสินเชื่อ (money and credit)
8. สถานทางการค้า (foreign position)
9. ดัชนีชี้วัดอื่นๆ (other indicators)

ตารางที่ 2.1 แสดงประเภทของดัชนีชี้วัด จำแนกตามขบวนการทางเศรษฐกิจ

ขบวนการทางเศรษฐกิจ	ดัชนีชี้วัดนำ (Leading indicator)	ดัชนีชี้วัดความพร้อม (Coincident indicator)	ดัชนีชี้วัดตาม (Lagging indicator)
การจ้างงานและรายได้	<ul style="list-style-type: none"> ชั่วโมงการทำงาน คำนวณการผลิต (โดยเฉลี่ยต่อสัปดาห์) จำนวนประชาชนที่ยื่นขอรับผลประโยชน์สำหรับการว่างงาน (เฉลี่ยต่อสัปดาห์) 	<ul style="list-style-type: none"> กำลังแรงงานนอกภาคเกษตร 	<ul style="list-style-type: none"> ระยะเวลาการว่างงานโดยเฉลี่ย
การผลิตและรายได้		<ul style="list-style-type: none"> รายได้ที่หาได้ (ราคาคงที่) ดัชนี การผลิตทางอุตสาหกรรม 	
การบริโภค การค้า ไปรษณีย์	<ul style="list-style-type: none"> ยอดสินค้าเพื่อการบริโภคและสินค้าขั้นกลางในอุตสาหกรรมการผลิตสินค้า (ราคาคงที่) ดัชนีความเร็วของไปรษณีย์ ความเชื่อมั่นของผู้บริโภค 	<ul style="list-style-type: none"> อัตราการหมุนเวียนของสินค้าของภาคอุตสาหกรรมและการขายปลีก (ราคาคงที่) 	
ทุนและการลงทุน	<ul style="list-style-type: none"> สัญญาและยอดสั่งซื้อสำหรับโรงงานและเครื่องจักร (ราคาคงที่) ดัชนีจำนวนใบอนุญาต การแลกเปลี่ยนการสั่งซื้อสินค้าลงทุนของโรงงานอุตสาหกรรม 		
สินค้าคงคลังหรือสต็อกของสินค้า			<ul style="list-style-type: none"> อัตราส่วนสินค้าคงคลังที่ออกกับผลผลิตภาคอุตสาหกรรมและการขายส่ง
ราคา ต้นทุน และกำไร	<ul style="list-style-type: none"> การเปลี่ยนแปลงราคาวัตถุดิบ ดัชนี แนวโน้มตลาดหลักทรัพย์ 		<ul style="list-style-type: none"> การผันแปรของต้นทุนแรงงานต่อหน่วยการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม
ปริมาณเงิน (M ₂)	<ul style="list-style-type: none"> ปริมาณเงิน (M₂) 		<ul style="list-style-type: none"> อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ เงินให้กู้ต่อภาคอุตสาหกรรมและการขายปลีก อัตราส่วนของสินเชื่อผู้บริโภคต่อรายได้

ที่มา : พัฒนาจาก USA, Department of Commerce, 1992 (อ้างอิงใน "Is the Economic Cycle Still Alive", 1994)

ตารางที่ 2.2 แสดงการจำแนกดัชนีชี้วัดระยะสั้นของกลุ่มประเทศ OECD

ขบวนการทางเศรษฐกิจ	ดัชนีชี้วัดนำ (Leading indicator)	ดัชนีชี้วัดความพร้อม (Coincident indicator)	ดัชนีชี้วัดตาม (Lagging indicator)
การจ้างงานและรายได้ การผลิตและรายได้	<ul style="list-style-type: none"> ชั่วโมงการทำงานล่วงเวลา การคาดการณ์การผลิต 	<ul style="list-style-type: none"> • GNP • GDP • การผลิตทางอุตสาหกรรมรวม 	<ul style="list-style-type: none"> • การจ้างงาน • การว่างงาน
การบริโภค การค้า และการส่งสินค้า	<ul style="list-style-type: none"> • การสั่งซื้อใหม่ๆ • การจดทะเบียนรถยนต์ใหม่ • การล้มละลาย 	<ul style="list-style-type: none"> • การซื้อการขายสินค้า 	
ทุนคงที่ และการลงทุน	<ul style="list-style-type: none"> • การลงทุนใหม่ • การอนุญาตก่อสร้าง 	<ul style="list-style-type: none"> • การก่อสร้าง • การใช้จ่ายเพื่อการลงทุน 	<ul style="list-style-type: none"> • การใช้จ่ายเพื่อการลงทุน
สินค้าคงคลัง	<ul style="list-style-type: none"> • การเปลี่ยนแปลงสินค้าคงคลัง 	<ul style="list-style-type: none"> • การเปลี่ยนแปลงสินค้าคงคลัง 	<ul style="list-style-type: none"> • ระดับสินค้าคงคลัง
ราคา ต้นทุนและกำไร	<ul style="list-style-type: none"> • ราคาวัตถุดิบ • ราคาหุ้น • ต้นทุนแรงงานต่อหน่วย 	<ul style="list-style-type: none"> • แนวโน้มราคาของการขาย 	<ul style="list-style-type: none"> • ราคาขายส่ง
เงินและสินเชื่อ	<ul style="list-style-type: none"> • การเปลี่ยนแปลงปริมาณเงิน • การเปลี่ยนแปลงเงินฝากออมทรัพย์ • การเปลี่ยนแปลงสินเชื่อ 		<ul style="list-style-type: none"> • การให้กู้ • ดัชนีหนี้สินของการค้า
สถานต่างประเทศ ดัชนีชี้วัดอื่น	<ul style="list-style-type: none"> • ดัชนีบรรยากาเศรษฐกิจ 	<ul style="list-style-type: none"> • การนำเข้าการส่งออก • การขนส่ง 	

• ชั่วโมงการทำงานด้านการผลิตเฉลี่ยต่อสัปดาห์ (hours worked in manufacturing average per week) จะเปลี่ยนทิศทางการเคลื่อนตัวตามภาวะเศรษฐกิจ เพราะภาคการผลิตเป็นภาคที่มีลักษณะเป็นไปตามวงจรเศรษฐกิจ สภาพความไม่แน่นอนของสถานการณ์ทางเศรษฐกิจจะ

ทำให้นักธุรกิจจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนชั่วโมงการทำงานแทนการปลดคนงาน นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงชั่วโมงการทำงานยังเสียค่าใช้จ่ายสูงกว่าและเสียเวลาน้อยกว่าการเปลี่ยนแปลงในด้านขนาดของกำลังแรงงานด้วย

- การขอรับการประกันการว่างงานเฉลี่ยต่ออาทิตย์ (unemployment benefit requests, average per week)

ดัชนีชี้วัดตัวนี้จะแสดงจำนวนของประชาชนที่ยื่นคำร้องขอรับผลประโยชน์สำหรับการว่างงาน กล่าวคือ ถ้าภาวะเศรษฐกิจตกอยู่ในสภาพถดถอย จำนวนประชาชนที่ยื่นคำร้องขอรับผลประโยชน์ดังกล่าว จะมีจำนวนเพิ่มขึ้น เนื่องจากจะมีการปลดคนงานออกจากบริษัทต่างๆ เป็นจำนวนมาก และจำนวนประชาชนที่ยื่นคำร้องขอรับผลประโยชน์สำหรับการว่างงานจะลดลงก่อนที่ภาวะเศรษฐกิจจะฟื้นตัว

องค์ประกอบตัวนี้มีความเคลื่อนไหวในทิศทางตรงกันข้ามกับภาวะเศรษฐกิจ

- สัญญาและยอดสั่งซื้อสำหรับ โรงงานและเครื่องจักรอุปกรณ์ :- ราคาคงที่ (Contracts and orders for plant and machinery ; constant price)

การเพิ่มขึ้น (การลดลง) ของการลงทุนทางด้านธุรกิจจะเป็นดัชนีชี้วัดให้เห็นว่าธุรกิจต่างๆมีทัศนคติเกี่ยวกับภาวะเศรษฐกิจในแง่ดี (หรือในแง่ร้าย) ในขณะที่เกิดการลงทุนที่แท้จริงไม่ว่าจะเป็นการสร้างโรงงานหรือเครื่องจักรอุปกรณ์ จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านการจ้างงานและรายได้ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ดัชนีชี้วัดตัวนี้จะแสดงให้เห็นว่านักธุรกิจจะมองอนาคตของกิจกรรมทางธุรกิจล่วงหน้า และการเปลี่ยนแปลงการผลิตมีส่วนส่งผลกระทบต่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในภาคเศรษฐกิจอื่นๆ

- ยอดการสั่งซื้อใหม่ในสินค้าบริโภคและอุตสาหกรรมในรูปราคาคงที่ (new order : consumer and intermediate goods in the manufacturing industry at constant price)

การวางใบสั่งซื้อสินค้า ถือเป็นขั้นตอนแรกๆของกระบวนการผลิต เมื่อใดก็ตามที่มีการสั่งซื้อสินค้าเพิ่มขึ้น จะมีการผลิตเพิ่มขึ้น ซึ่งจะส่งผลทำให้มีการจ้างงานและมีรายได้เพิ่มขึ้นตามมา ตรงกันข้าม ถ้าหากมีการสั่งซื้อสินค้าลดลง การผลิตก็จะลดลง เมื่อการผลิตลดลง

ธุรกิจก็ต้องลดกำลังการผลิตลง จ้างคนงานลดลง รายได้ลดลง ด้วยเหตุนี้ ยอดสั่งซื้อสินค้าจึงมีแนวโน้มที่จะเปิดดัชนีชี้วัดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจที่สำคัญอีกตัวหนึ่ง

- การเปลี่ยนแปลงด้านราคาวัตถุดิบ (material price)

ราคาวัตถุดิบพื้นฐานมีการอ่อนไหวต่อการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์ กล่าวคือ ถ้าอุปสงค์หรือความต้องการสินค้าเริ่มสูงขึ้นก่อนที่เศรษฐกิจจะฟื้นตัว ราคาของสินค้าต่างๆ จะปรับตัวสูงขึ้น ในทำนองเดียวกัน ถ้าราคาสินค้าลดลงเมื่ออุปสงค์ต่อสินค้าลดลงก่อนที่จะเกิดภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจขึ้น ซึ่งดัชนีชี้วัดทางเศรษฐกิจประเภทนี้ได้แก่ ดัชนีราคาผู้ผลิตสำหรับวัตถุดิบและสินค้าขั้นกลาง (intermediate goods) และดัชนีราคาตลาดวัตถุดิบทางค้าอุตสาหกรรม เช่น ดัชนีเกี่ยวกับหนังวัว หนังควาย ทองแดง สังกะสี และไขมันสัตว์ เป็นต้น

- ดัชนีราคาหุ้นหรือดัชนีแนวโน้มของตลาดหลักทรัพย์ (index of stock market trends) ดัชนีราคาหุ้นเป็นมาตรวัดความสามารถในการทำกำไรที่คาดหวังของหุ้น เนื่องจากราคาของตลาดหุ้นนั้นจะเป็นไปตามศักยภาพของการทำกำไรมากกว่าที่จะแสดงศักยภาพของการมีรายได้ ถ้าคาดว่าราคาหุ้นจะติดตามภาวะการฟื้นตัวของเศรษฐกิจที่กำลังจะเกิดขึ้น ราคาหุ้นก็จะสูงขึ้น แต่ถ้าหากภาวะเศรษฐกิจถดถอย ผลกำไรของบริษัทคาดว่าจะลดลง ดังนั้นราคาหุ้นจะลดลง บรรดาผู้ถือหุ้นเริ่มเทขายออกเพื่อที่จะขาดทุนน้อยลง

- ปริมาณเงิน (money supply : M_2) หมายถึง สินทรัพย์ที่สามารถใช้เพื่อการแลกเปลี่ยนได้แต่ไม่สามารถนำไปใช้โดยตรง จะต้องนำไปแลกเปลี่ยนเป็นเงินสด การเปลี่ยนแปลงสินทรัพย์ประเภทนี้เป็นเงินสดทำได้ไม่ยาก ตัวอย่างของเงินประเภทนี้คือ หุ้น เงินฝากประจำ เงินฝากออมทรัพย์ พันธบัตรรัฐบาลที่มีกำหนดระยะเวลา ดัชนีชี้วัดทางการเงินประเภทนี้มีบทบาทสำคัญต่อภาวะเศรษฐกิจกล่าวคือ ในระยะการเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินที่แท้จริงจะส่งผลให้อัตราดอกเบี้ยลดลง ช่วยกระตุ้นให้เกิดความต้องการสินค้าคงทนทั้งจากผู้บริโภคและนักลงทุน นอกจากนี้อัตราดอกเบี้ยที่ลดลงจะส่งผลต่อกิจกรรมด้านอสังหาริมทรัพย์ ยอดขายที่อยู่อาศัยจะเพิ่มขึ้น ในระยะยาว สินค้าคงคลังจะมีราคาถูกลง ส่งผลให้อุปสงค์ต่อสินค้าต่างๆ เพิ่มขึ้น

ขึ้น เมื่อความต้องการสินค้าเพิ่ม ปริมาณการผลิตก็จะเพิ่มขึ้น รายได้ส่วนบุคคลจะสูงขึ้น การเพิ่มปริมาณการผลิตและรายได้จะส่งผลให้เกิดการกระตุ้นภาวะเศรษฐกิจอีกทีหนึ่ง

- ดัชนีความเชื่อมั่นของผู้บริโภค (household climate of confidence) หมายถึงความเชื่อมั่นต่อสภาวะทางเศรษฐกิจที่กำลังดำเนินอยู่ ความมั่นใจของผู้บริโภคจะลดลงเมื่อโอกาสทางการกู้ยืมเงินของบริษัทหรือโรงงานลดลง มีผลทำให้ความตั้งใจใช้จ่ายเพื่อการลงทุนและการบริโภคลดลง หรือถ้าโอกาสการขอกู้ยืมเงินของบริษัทหรือโรงงานเพิ่มขึ้น จะมีผลทำให้การใช้จ่ายเพื่อลงทุน และเพื่อการบริโภคจะขยายตัว ดัชนีชี้วัดตัวนี้เป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึงการรับรู้ของผู้บริโภคเกี่ยวกับดัชนีชี้วัดตัวอื่นๆ ที่มีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจ เช่น อัตราดอกเบี้ย อัตราการว่างงาน การประกาศเลิกจ้างงาน และดัชนีราคาหุ้น เป็นต้น

- การก่อสร้าง (construction) เป็นกิจกรรมที่มีผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจโดยรวม ยอดก่อสร้างที่อยู่อาศัยใหม่ และใบอนุญาตสร้างที่อยู่อาศัยเป็นดัชนีชี้สำคัญที่แสดงถึงสภาวะทางด้านอุตสาหกรรมก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ และชี้วัดภาวะเศรษฐกิจโดยรวม โดยที่การอนุญาตสร้างที่อยู่อาศัยเป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึงแผนการสำหรับการดำเนินกิจกรรมการก่อสร้าง ในขณะที่ยอดการสร้างบ้านและขายจะเป็นตัวสะท้อนให้เห็นปริมาณความต้องการของผู้บริโภค และต้นทุนค่าใช้จ่ายจะเป็นตัววัดการผลิตที่แท้จริง ในภาคธุรกิจอสังหาริมทรัพย์

- ดัชนีการสั่งซื้อสินค้า (indicator of new orders) เป็นตัวชี้วัดความแข็งแกร่งของภาคการผลิต และเป็นเครื่องทำนายการผลิตทางด้านอุตสาหกรรม ประมาณการภาวะการสร้างงาน โดยที่ดัชนีการสั่งซื้อสินค้าจะได้ครอบคลุม การผลิต ยอดสั่งซื้อสินค้า ยอดวัสดุสั่งซื้อสินค้าคงคลัง การว่าจ้างงาน และการส่งมอบสินค้า

- ดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Price Index : CPI) เป็นตัวชี้วัดภาวะเงินเฟ้อที่ดีที่สุด ซึ่งภาวะเงินเฟ้อจะเป็นตัวชี้ถึงเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ นักวิเคราะห์เศรษฐกิจจะใช้เป็น

เครื่องมือในการตรวจสอบสถานะเศรษฐกิจ คำนีผู้บริโภครสามารถจำแนกตามกลุ่มผลิตภัณฑ์ที่สำคัญได้เป็น 7 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 อาหารและเครื่องดื่ม

- อาหาร
- อาหารที่บ้าน
- อาหารนอกบ้าน
- เครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์

กลุ่มที่ 2 การเคหะ

- ที่พักอาศัย
- ค่าใช้จ่ายของผู้เช่า
 - ค่าเช่า เพื่อยู่อาศัย
 - ค่าเช่าเพื่อกิจการอื่นๆ
- การบำรุงรักษาและซ่อมแซม
- เชื้อเพลิงและประโยชน์ด้านอื่นๆ
 - เชื้อเพลิง
 - น้ำมันเชื้อเพลิงและสินค้าเชื้อเพลิงอื่นๆที่ใช้ในครัวเรือน
 - แก๊สและไฟฟ้า

กลุ่มที่ 3 เครื่องประดับ

กลุ่มที่ 4 การขนส่ง

- การขนส่งของภาคเอกชน
 - ยานพาหนะใหม่
 - รถยนต์ใหม่
 - รถยนต์ใช้แล้ว
 - เชื้อเพลิงเครื่องยนต์
 - การบำรุงรักษาและซ่อมแซม

- การขนส่งภาคเอกชนอื่นๆ

- การขนส่งของภาคสาธารณะ

กลุ่มที่ 5 การรักษาทางการแพทย์

- สินค้าด้านการรักษาทางการแพทย์
- การบริการด้านการรักษาทางการแพทย์

กลุ่มที่ 6 การบันเทิง

กลุ่มที่ 7 สินค้าและบริการด้านอื่นๆ

- ค่าธรรมเนียมสำหรับการเล่นกีฬา
- ค่าธรรมเนียมการเข้าชมภาพยนตร์
- ค่าธรรมเนียมการตัดผม
- ค่าบริการด้านการศึกษา

เนื่องด้วย ดัชนีราคาผู้บริโภคถือเป็นตัววัดอัตราเงินเฟ้อที่ดีที่สุด ดังนั้น การติดตามดัชนีราคาผู้บริโภคก็เพื่อจะทำให้เข้าใจถึงภาวะเศรษฐกิจที่กำลังดำเนินอยู่นั้นมีเสถียรภาพหรือไม่ เพราะปัญหาเงินเฟ้อเป็นตัวที่จะกระทบต่อเศรษฐกิจทั้งในด้านค่าจ้าง การผลิต การจ้างงาน และการค้า

- ดัชนีราคาผู้ผลิต (Producer price index : PPI) เป็นเครื่องวัดการเปลี่ยนแปลงทางด้านราคาขายสินค้าอันเป็นผลผลิตของบรรดาผู้ผลิตภายในประเทศ เป็นตัวบ่งบอกล่วงหน้าเกี่ยวกับสถานะด้านราคาให้กับผู้บริโภค นอกจากนี้ ดัชนีราคาผู้ผลิตยังเป็นข้อมูลที่จะแสดงการเปลี่ยนแปลงที่อาจจะเกิดขึ้นกับดัชนีราคาผู้บริโภค การจัดทำดัชนีราคาผู้ผลิตจะแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 ดัชนีราคาการผลิตทางด้านอุตสาหกรรม (industrial production: IP)

โดยการแบ่งการผลิตทางด้านอุตสาหกรรมสามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มตามประเภทของอุตสาหกรรมได้ ดังนี้

1.1 การทำเหมืองแร่ แยกเป็น

- การทำเหมืองแร่โลหะ
- ถ่านหิน
- การกลั่นน้ำมันและน้ำมันก๊าซ
- แร่หินและแร่ดิน

1.2 การผลิตสินค้าไม่คงทน

- อาหาร
- ผลิตภัณฑ์ยาสูบ
- ผลิตภัณฑ์สิ่งทอ
- ผลิตภัณฑ์เครื่องนุ่งห่ม
- กระจกและผลิตภัณฑ์ที่ทำจากกระจก
- สื่อสิ่งพิมพ์
- เคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ที่ได้จากเคมี
- ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม
- ยางและผลิตภัณฑ์พลาสติกอื่นๆ
- หนังและผลิตภัณฑ์ที่ได้จากหนัง

1.3 การผลิตสินค้าคงทน

- ไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้
- เฟอร์นิเจอร์
- โลหะ เช่น เหล็กและเหล็กกล้า
- ผลิตภัณฑ์โลหะ
- เครื่องจักรและอุปกรณ์
- อุปกรณ์การขนส่ง
 - รถยนต์และอะไหล่รถยนต์
 - เครื่องบินและส่วนประกอบ

- ผลิตภัณฑ์อื่นๆ

1.4 การบริการสาธารณะ

- ไฟฟ้า
- แก๊สธรรมชาติ

การแบ่งกลุ่มการผลิตทางอุตสาหกรรมยังอาจแบ่งตามลักษณะโครงสร้างตลาดทางด้านอุปสงค์ โดยจะแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่มผลิตภัณฑ์ (product) และกลุ่มวัสดุ (material) สำหรับกลุ่มผลิตภัณฑ์แบ่งเป็นผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้ายสำหรับสินค้าผู้บริโภคและอุปกรณ์ กับผลิตภัณฑ์ขั้นกลาง ผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้ายจะหมายถึงผลิตภัณฑ์ที่ไม่ต้องผ่านกระบวนการใดๆอีกต่อไป ในขณะที่ผลิตภัณฑ์ขั้นกลางจะหมายถึงสินค้าที่ยังต้องผ่านกระบวนการอีก โดยผลิตภัณฑ์ขั้นกลางจะแบ่งเป็นสินค้าก่อสร้างกับสินค้าทางธุรกิจ และสำหรับวัสดุจะหมายถึงวัสดุที่จะยังต้องผ่านกระบวนการผลิต หรือเป็นวัตถุดิบ โดยวัสดุจะแบ่งเป็นวัสดุประเภทคงทน และวัสดุการพลังงาน

ตัวอย่างการแบ่งกลุ่มการผลิตทางการอุตสาหกรรม ตามโครงสร้างตลาดด้านอุปสงค์สามารถแบ่งได้ดังนี้

2.1 กลุ่มผลิตภัณฑ์ (Product)

2.1.1 ผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้าย (Final Product)

- สินค้าเพื่อการบริโภคประเภทคงทน ได้แก่
 - ผลิตภัณฑ์รถยนต์ ได้แก่ รถยนต์ รถบรรทุก ะไหล่รถยนต์ และสินค้าที่เกี่ยวข้อง
 - ผลิตภัณฑ์คงทนอื่นๆ ได้แก่ เครื่องใช้ภายในบ้าน โทรทัศน์ เครื่องปรับอากาศ เฟอร์นิเจอร์
- สินค้าเพื่อการบริโภคประเภทไม่คงทน ได้แก่
 - อาหาร
 - เสื้อผ้า

- เคมีภัณฑ์
- ผลิตภัณฑ์ด้านการพลังงาน

2.1.2 อุปกรณ์ (equipment)

- อุปกรณ์ทางธุรกิจ
- อุปกรณ์ด้านการป้องกันประเทศ
- อุปกรณ์การผลิต

2.1.3 ผลิตภัณฑ์ขั้นกลาง (intermediate product)

- สินค้าก่อสร้าง
- สินค้าธุรกิจ

2.2 วัสดุ (material) ประกอบด้วย

2.2.1 วัสดุประเภททอง

2.2.2 วัสดุประเภทไม่ทอง

2.2.3 การพลังงาน

กลุ่มที่ 2 คำนีราคาผู้ผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ (commodity price index) จะประกอบไปด้วยกลุ่มสินค้าโภคภัณฑ์ 15 กลุ่ม คือ

- ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร
- สิ่งบริโภคที่ผ่านกระบวนการ
- ผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
- หนังสืปก หนังสืสัตว์ หนังสืและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง
- เคมีและผลิตภัณฑ์เคมี
- ยางและผลิตภัณฑ์ยาง
- ไม้และผลิตภัณฑ์ไม้
- เชื้อเพลิงและผลิตภัณฑ์เชื้อเพลิง
- เชื้อกระดาษ กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ
- โลหะและผลิตภัณฑ์โลหะ

- เครื่องจักรและอุปกรณ์
- เฟอร์นิเจอร์ และสินค้าคงทนภายในบ้าน
- ผลิตภัณฑ์แร่ที่ไม่ใช่โลหะ
- อุปกรณ์การขนส่ง
- ผลิตภัณฑ์ต่างๆ

การจำแนกดัชนีราคาผู้ผลิตทางด้านสินค้าโภคภัณฑ์จะมีประโยชน์ คือ เป็นดัชนีที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่สามารถแสดงความต่อเนื่องของพัฒนาการ และสามารถเลือกติดตามข้อมูลแต่ละประเภทได้อย่างละเอียดและอย่างเป็นระบบ

3. ดัชนีราคาผู้ผลิตสินค้าตามขั้นตอนของกระบวนการผลิต (Stage of Processing Price Index : SOPPI) ระดับขั้นตอนของกระบวนการผลิต แยกได้เป็น 3 กลุ่มคือ

3.1 กลุ่มสินค้าสำเร็จรูป หมายถึง สินค้าที่ขายให้กับผู้ใช้สินค้าในขั้นตอนสุดท้ายที่อาจเป็นผู้บริโภคหรือนักธุรกิจ โดยสามารถแยกเป็นสินค้าอุปโภคบริโภคสำเร็จรูป (finissteel goods) และอุปกรณ์ประเภททุน (capital goods) โดยที่สินค้าอุปโภคบริโภคแบบสำเร็จรูป เช่น สินค้าด้านการพลังงานแบบสำเร็จรูป และสินค้าอุปโภคบริโภคแบบสำเร็จรูป อื่นๆ สินค้าด้านการพลังงานแบบสำเร็จรูปจะหมายถึงสินค้าด้านการพลังงานที่จำหน่ายให้กับครัวเรือน อันได้แก่ น้ำมันที่ใช้ในการหุงต้ม พลังงานไฟฟ้าเพื่อการอยู่อาศัย และก๊าซสำหรับการอยู่อาศัย

อุปกรณ์ประเภททุนจะประกอบด้วยเครื่องจักรทางการเกษตร เครื่องจักรทางการก่อสร้าง เครื่องกลึงตัดโลหะ เครื่องกลึงแต่งโลหะ เครื่องสูบน้ำ คอมพิวเตอร์ เครื่องจักรด้านสิ่งทอ หม้อแปลงไฟฟ้า อุปกรณ์ทางการสื่อสาร เครื่องจักรในการทำเหมืองแร่ รถยนต์ เรือ เครื่องบิน โดยที่ดัชนีด้านอุปกรณ์ประเภททุนจะหมายถึงเฉพาะภาคพลเรือนเท่านั้น จะไม่รวมอุปกรณ์ทางการทหาร

3.2 กลุ่มวัตถุดิบขั้นกลาง วัสดุสิ้นเปลืองและองค์ประกอบ ดัชนีผู้ผลิตส่วนนี้สามารถจำแนกเป็น สิ่งบริโภคระหว่างทาง วัตถุดิบด้านการพลังงานที่เป็นสื่อกลาง และวัตถุดิบระหว่างทางที่ไม่ใช่อาหารและการพลังงาน

วัตถุดิบระหว่างทางที่ไม่ใช่อาหาร ได้แก่ แป้ง น้ำตาลฟอกขาว น้ำมันพืช และอาหารสัตว์ วัตถุดิบด้านการพลังงานที่เป็นสื่อกลาง เช่น พลังงานไฟฟ้าเชิงพาณิชย์ ก๊าซธรรมชาติ น้ำมันเชื้อเพลิงของเครื่องบิน ในขณะที่วัตถุดิบระหว่างทางที่ไม่ใช่อาหารและการพลังงาน เช่น ใยสังเคราะห์ สารเคมีด้านอุตสาหกรรม สารเคมีทางการเกษตร อะไหล่รถยนต์ ไม้ัดผลิตภัณฑ์ต่างๆ ที่ได้จากโลหะ ปูนซิเมนต์

3.3 วัตถุดิบที่ใช้สำหรับกระบวนการอื่นๆ ต่อไป วัตถุดิบประเภทนี้ เป็นสินค้าโภคภัณฑ์ที่ยังไม่ผ่านกระบวนการที่ไม่ได้จำหน่ายให้กับผู้บริโภคโดยตรง ประกอบด้วย (1) สิ่งบริโภคที่ยังไม่ผ่านกรรมวิธี เช่น ผลไม้ ข้าว วัว ไก่ (2) วัตถุดิบด้านการพลังงานที่ยังไม่ผ่านกรรมวิธี เช่น น้ำมันดิบ ก๊าซธรรมชาติ และ (3) วัตถุดิบที่ไม่ใช่อาหารและพลังงาน เช่น ฝ้าย ฝ้าย ยาสง ไม้ วัสดุทำเยื่อกระดาษ และแร่ต่างๆ

สรุป

ดัชนีชี้วัดทางเศรษฐกิจเป็นข้อมูลที่เป็นตัวเลขที่นักวิเคราะห์ปัญหาเศรษฐกิจใช้ประเมินสถานการณ์ทางเศรษฐกิจว่าอยู่สถานะถดถอย ตกต่ำ เจริญรุ่งเรือง หรือฟื้นตัว โดยดัชนีชี้วัดของแต่ละประเทศมีลักษณะคล้ายกัน แต่ไม่เหมือนกันทีเดียว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและข้อมูลของประเทศนั้นๆ เลขดัชนีชี้วัดทางเศรษฐกิจที่นำนิยมพิมพ์เผยแพร่เพื่อแสดงสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GNP) ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) ดัชนีราคาผู้ผลิต ดัชนีการค้าส่ง ดัชนีการค้าปลีก ดัชนีราคาสินค้าส่งออก ดัชนีราคาสินค้านำเข้า การอนุญาตก่อสร้าง การลงมือก่อสร้าง ปริมาณเงิน (M_1) ปริมาณเงิน (M_2) อัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยน ดัชนีการค้า คุณค่าการค้า คุณค่าชำระเงิน ดัชนีการผลิตทางอุตสาหกรรมอาจจำแนกตามกลุ่ม เช่น กลุ่มสินค้าผู้บริโภค กลุ่มอุปกรณ์ทางธุรกิจ กลุ่มการก่อสร้าง หรืออาจแบ่งตามกลุ่มอุตสาหกรรม เช่น กลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าคงทน กลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าไม่คงทน และกลุ่มอุตสาหกรรมเหมืองแร่